պատրիարգին, որք երբեմն զփողս խնդրէին, եւ երբեմն ի վերայ ուղղափառաց զհալածանս յարուցանել դրդէին, նա եւս առաւել ախտացեալք ի մոլութիւնս այլեւայլ բարուրանս յօդէին ի վերայ նորա, եւ քանիցս անգամ արզուհալ ետուն ընդդէմ նորա՝ ասելով, թէ փոանկացեալ է, եւ կամի զժողովուրդն բոլոր կաթոլիկ առնել։ Եւ այսու ոչ շատացեալք այլ եւս քան զեւս առաւել խստացեալք ի չարութիւնս, զբանս անօրէն բարուրանայ յօդեալ, արզուհալ ետուն վերստին, թէ սա ի մանկութենէ տաճկացեալ է, եւ այժմ քրիստոնեայ է եղեալ, վասն որոյ յամենայն կողմանէ անճար մնացեալ կամաւ իւրով հրաժարեցաւ ի պատրիարգութենէն, եւ եղեալ գնաց ի Կիպրոս, եւ անտի ի Հռոմ, ուր զօգուտն Հոգւոյն, եւ զմարմնոյն հանգստութիւն գտեալ ապահովացաւ։ Եւ այսպէս զղուած՝ 1772 փետր. 2ին, Դշ. օրը, պատրիարքական եկեղեցին ժողովք ըրած է, հրաւիրելով վեց եպիսկոպոսք, եւ հրաժարած է պատրիարքութենէն։ Սակայն ներկայք որ հազարէ աւելի էին, մերժեցին հրաժարականը, եւ 200է աւելի կնքով մահազական գիր տուին, զոր գրած էր իւր փոխանորդն ու վեհէն Եւդոկիացի տիրացու Սարգիս, յորում կ'ըսէին թէ գոհ են իրմէ եւ իրեն հակառակորդները պիտի ճնշեն. որով ստիպուեցաւ շարունակել, բայց անոնք իրենց խոստումը չպահեցին (անդ. "Ազգեցութիւն... առ ազգն", որ տակաւին տպուած չէ)։ Բայց երբ Սարգիս Ալեքսպ. Սարաֆեան 1772 Սեպտ. 29ին